

Pădurea Baisa

Mă trezesc ... liniște... a trecut o săptămână de când s-au închis școlile... mă rotesc prin cameră. Sunt singură în casă. Ce pot să fac? Mă îndrept spre raftul cu cărți și îmi plimb mâna peste cotoarele de carton. M-am oprit peste un volum gros cu coperta din catifea. Este o carte veche cu paginile îngălbenite de timp. „Poezii” de Mihai Eminescu...răsfoiesc încet cartea, cu grijă să nu îndoii paginile catifelate și ele, dar aproape ieșite din cotor. Câteva titluri îmi atrag atenția: „Revedere”, „Fiind băiet păduri cutreieram”, „Freamăt de codru”, „Sara pe deal”, „Luceafărul”. Legănată de poezii, încet, încet... adorm în pat cu cartea în brațe. Când mă trezesc, nu mai sunt în camera mea, ci într-o pădure umbroasă, cu copaci înalți și iarbă verde. Parcă nici un picior de om nu a călcat pe-aici...

Am împietrit văzând peisajul. Copaci stufoși își apleacă brațele înfrunzite înspre mine formând un fel de tunel. Mierlele mici și negre cu ochii ca mărgelile și ciocul portocaliu scot triluri fermecătoare și, ajutate de susurul zglobiu al izvorului, creează cea mai frumoasă melodie. Presuri aurii, pictate cu raze de soare, sar ciripind din creangă în creangă facând mișcări de dans grațioase. Pitit printre ramuri, cucul le acompaniază „Cucu! Cucu!”. Natura este un adevărat compozitor ... Săbiuțele ierbii de culoarea smaraldului sunt presărate cu picături mici, mici de rouă ca niște diamante. Mă simt înconjurată de o poveste. Copacii șoptesc basme vechi, numai de ei știute, vântul se strecoară jucăuș prin părul meu bolborosind descântece. Mi se pare că fiecare pasăre încearcă să îmi trimită un mesaj, vorbind o limbă cu „multe înțelesuri”.

M-am ridicat încet de pe pământul rece și umed, amețită și plină de mirare. Deasupra mea un tei bătrân își întinde scârțâind ramurile abia înfrunzite, încă pe jumătate adormit după gerurile iernii. Verdele crud al frunzelor strălucește în soare ca niște bijuterii de argint. Parcă vrea să mă țină lângă el să-și spună povestea, dar eu simțeam că trebuie să plec. Am pornit nedumerită pe cărarea dintre stejarii falnici ca niște soldați. Din când în când, câte un iepure sălbatic apare pe margine, dar când încerc să mă apropiu dispare în tufișuri. Cărarea este îngustă, parcă nu făcută pentru un om, împodobită de petalele florilor de măceș aduse de vânt. Din când

în când crengile îmi mângâie capul cu duioșie vrând parcă să mă înveselească. Se aude din ce în ce mai tare susurul unei ape însoțit de zumzetul unor albine fericite și în aer se simte mireasma dulce a salciei înflorite.

Încet, copacii încep să se rărească și ajung în fața unei oglinzi. E o oglindă? Nu, este un lac în care se reflectă cerul albastru, e un lac albastru. Pe luciul apei sunt presărate mici scânteii, flori de nuferi galbeni printre care trec libelule rapide ca niște săgeți speriate poate de foșnetul domol al trestiiilor. Îmbrățișate de trestii, răsar capete timide de papură care se joacă de-a v-ati ascunselea cu vântul, cu albinele și cu libelulele „îngânați de glas de ape”. Un tril încântător de pasăre se înalță lângă mine. Este pitpalacul care, ascuns la racoarea copacilor, cântă bucuros trezirea naturii odată cu venirea primăverii.

Fără sa-mi dau seama, seara a învăluit lacul în mantia ei întunecată. Totul s-a transformat: șoaptele au devenit misterioase, freamățul apei s-a transformat într-un suspin înnăbușit, stelele „scapără” „umezi pe bolta senină”, copacii se dezbracă de umbra lor lăsându-și-o pe pământ, vântul parcă suflă mai tare. În vuietul de buciom al pădurii una câte una, stelele se aprind pe cer ca un mare candelabru într-o sală de dans.

„Somnoroase păsărele

Pe la cuiburi se adună

Se ascund în rămurele-”

Trilurile zglobii au încetat și peste pădure se lasă liniștea.

„Trece lebăda pe ape

Între trestii să se culce”

Pe cer se ridică luna asemeni unui arc de lumină, prințesă a nopții ce transformă pădurea în argint. „Iarba pare de omăt”, „flori albastre tremur ude în văzduhul tămâiet”, trunchiurile copacilor „poartă suflete sub coajă” și suspină de dor.

Totuși, parcă ceva lipsește ...ceva important, ceva sau cineva care mereu este acolo. Ieșind de nicăieri, o luntre mică se plimba pe lac, îngânata de glas de ape, tulburând reflexia nopții. Deasupra ei, strălucea mai tare ca celelalte o singură stea. Și cu ce putere! Era luceafarul. Îl văd făcându-se tot mai mare, alunecând pe un fir argintiu... A aterizat în barca din fața mea

„Țesând cu recile-i scânteii

O mreajă de văpaie” ...

Am închis ochii pentru o clipă, orbită de lumina rece care se reflecta în suprafața lacului. Am deschis câte un pic ochii fiindu-mi frică de ce puteam să văd. Am zărit mai întâi reflexia apei, apoi conturul bărcii. Steaua dispăruse. În barcă nu mai era o stea ci stătea așezată o persoană, cu vâslele în mână. Îi ghiceam doar umbra, alunecând pe luciul apei, însoțit de susurul valurilor. Umbra îmi era cunoscută, îl mai văzusem undeva... Prin minte îmi treceau pe rând

toate persoanele cunoscute. Se auzea un sunet îndepărtat de clopot. Atunci mi-am dat seama. Chiar el era?...Mihai Eminescu...?... marele poet român Mihai Eminescu? Da, el era! Îl recunosc de pe coperta cărții. Și se apropie! Mai este așa de puțin între noi...

M-am trezit. Nu mai eram într-o poiană, nici lângă un lac, nici lângă Eminescu. Eram în pat cu cartea de poezii în mână...